

Forfatter: Einarsson, Ólafur

Titel: BREV TIL: Magnússon, Arní FRA: Einarsson, Ólafur (1707-11-04)

Citation: Einarsson, Ólafur: "BREV TIL: Magnússon, Arní FRA: Einarsson, Ólafur (1707-11-04)", i *Arne Magnussons private brevveksling*, Gyldendalske Boghandel Nordisk, s. 143.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991699-000-shoot-L0019916990000185.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Arne Magnussons private brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

SYSSELMAND ÓLAFUR EINARSSON TIL ARNE MAGNUSSON. Þichvabæar klaustre þann 4. Novembris Anno 1707.

Efter orig. i AM. 448, folio. Adr. til A. M. »Aa Skaalholltte i Biskupz tungumm; egh. påtegning »Medt. 17. Nov. 1707«. Kommissærernes på sidste alting modtagne brev om indsamling af bidragene fra Skaftafells sysseles vestre del til lagmand Gottrups rejsegodtgørelse har ikke kunnet efterkommes på grund af koppeepidemien. »Strax epttir það komid var ur ferðum og aff alþjngi, fiell iffir þessar sveytir sott og daude, sem heyrtt munud haffa, med storkostiegu mannffalle, og það valldasta folchid bædi aff bændumm og þionustu folchi so kalla sem kvenna burttu kallast, var mior þvy omögulegtt hvorchu þriggia hreppa þjng ad hallda nie helldur vid kirkiur upplesa laata, ad þar med verchad heffdi nochra frammkvæmd aa þessu sumre hvorchu samann ad taka nie til kaupstadarinz komast laata; þeir sem aa heymilinum(!) osiukir voru, mattu ey fraa þeim veyku ganga, vyda so astatt, ad echi vard miallttadur penyngur, þar med stodu heyannir iffir. Eg heyri rætt, ad það sie undir 5 h. mannz, sem fallid haffi aa þessum þremur þjngstöðum i vestra partte syslunnar. Nu er echi annad firirbued enn jardiur verdi i eydi, þar þionustu folchid fæst echi, enn vijda hvar echiur og ungbornn epttir og sumstadar echi nema börnninn veynandi og kveynande. Gud aa himnum hiaalpi oss og veri oss lyknsamur«. Til foråret vil opkrævningen forhåbenlig kunne tilendebringest; formentlig må den sidste tiendeansættelse lægges til grund. Forespørger sig om reglerne for lagrettemænds udnævntelse. Som efterskrift tilføjes »Þier neffndud vid mig Edala Herra aa næstlidnu alþjngi umm sögu nochra, sem Atli Sigurdzsson skilldi sagtt haffa Rannveygu saaligu Oddz dottir, þaa hann vai aa Hollttstad« — da E. O. har glemst sagaens navn, kunde foreløbig intet oplyses.

A. M. har på omslaget ladet notere følgende uddrag af sit svar af 10. dec.: »Rienn er það epter minum þanka, ad farid sie epter þeirre tiundarhæd, sem nu er, svo sem sialfer skrifed, þvi marger s. 144kygni, sidan lögmadirinn sigldi, p[eni]nga bæde látid og eignast hafa. Svo eiga og þeir nu ad giallda, sem i þeim vændum eru, þo ecke hafe til vered, þá lögmadirinn sigldi. Um lögrettmennena svarade eg, ad hverke mundi nefnast kunna einyrkiar nie ólærder, og helldur einger enn adrerhverer þessarra«.